

hold, er i den Grad den rigtige, at jeg ikke tvivler om, at den ærede Rigsdagsmand vil skjænke den sin Stemme.

M. Sage: Jeg ønsker dertil at føie, at de Udtryk, jeg brugte, alene hidrørte fra mig, og de bleve ganske simpelt foranledigede derved, at der, som det ærede Medlem maa vide, naar vi undertiden have Lovforslag, som vi ønske fremmede, siges os, snart af den ene, snart af den anden Minister: „Hvis I synes om denne Lov, og vi ikke synes om den, saa ville vi raade Hans Majestæt til at nægte den sit Samtykke.“ Det er en Fremgangsmaade, der er saa unconstitutionel og dog constitutionel, at jeg ikke troer, den fra Thingets Side kan mødes paa nogen anden Maade, end ved at det gaaer til Hans Majestæt og beder ham om, at han ikke vil føie sine Tjenere, sine Ministre i at anvende sit Veto, naar det er en Forholdsregel, som Thinget ønsker sat igjennem. Der er ikke den sferne Grund til, at det ærede Medlem fra Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) paa denne Sag kan anvende sin almindelige Tro om, at der ligger noget Mere under den, end der kommer frem; det gjør der ikke. Jeg har henstillet til Thinget, om det finder for godt at bede Hans Majestæt om, ikke ved enhver Sag at bruge sit Veto, som egentlig staaer i Grundloven i den Hensigt, at det kun skal bruges ved overordentlige Leiligheder. Her tale Hans Majestæts Ministre og Folkets Tjenere om et Veto som en Hverdagsbegivenhed, som om der ikke var det allermindste Underlige i, at det blev anvendt. Jeg har ikke havt til Hensigt at foreslaae Thinget videre, end at det, naar Ministrene raade Kongen at bruge sit Veto, vil bede ham om det Modsatte, og jeg skal her bemærke, at det forekommer mig noget besynderligt, at de ikke staae med deres Dimission i den ene Haand, idet de med den anden bede om Anvendelsen af Vetoet; det var ogsaa constitutionelt, men jeg har ikke hørt, at den Fremgangsmaade er brugt, og det er Alt, hvad der vedkommer den Sag. Jeg behøver ikke at sige — det er Thinget vist overbevist om —, at jeg for min Part troer, at vi blive daarligt regjerede; men det var ikke for at foreslaae Thinget, at det skulde bede Hans

Majestæt om at afstedige sit nuværende Ministerium og at tage et andet, at jeg henstillede til det at gaae den af mig betegnede Vej; det foreligger ikke i dette Dieblif.

Tscherning: Ja, endnu er jeg ikke ganske paa det Klare, og vi maae i Sager af denne Art komme paa det Rene. Jeg vil forud afgive den Erklæring, at jeg har den Tillid til det ærede Medlems Dygtighed og Indsigt i Forholdene, at, om han ogsaa staaer alene paa det Standpunct, hvorpaa han nu synes at haveillet sig — hvilket jeg hører er Tilfældet, idet den anden ærede Forslagsstiller holder Loven indenfor det Omraade, som den har havt fra Begyndelsen af —, saa skal jeg ogsaa følge ham, og det skal være mig nok at have ham til Borgen for, at Kongen ikke skal komme i nogen Forlegenhed, isald han bringer det derhen til, at Thinget ved sin Afstemning faaer Ministeriet til at staae med sin Dimission i den ene Haand og forlange et Veto med den anden. Det har det ærede Medlem sagt at være en ganske simpel Sag; han vil have, at Thinget skal forfølge denne Sag saaledes, at, dersom Ministeriet skulde blive ved at gjøre Modstand og opfordre Hs. Majestæt til at nægte Loven sin Underskrift, saa skal Thinget begjære, at Hs. Majestæt ikke vil nægte sin Underskrift. Det ærede Medlem sagde vel, at Thinget skulde udvide sin Begjæring derhen til, at Kongen ikke altid skulde give sit Veto; men det kunne vi ikke gjøre; thi Hs. Majestæt Kongen har allernaadigst meget sjeldent brugt sit Veto; han har ikke brugt det, saavidt jeg veed, paa en eclatant Maade, uden en eneste Gang; og hvad mig personligt angaaer, er det mig en stor Tilfredsstillelse, at det har været brugt; thi deri ligger et stort Beviis for, at den Kgl. Magt har al den Anerkjendelse, den her behøver, og at vor Frihed ikke gaaer videre, end den kan taale. Lader os faste denne hele Veto-Stræk bort tilligemed den Stræk, som ligger ved mangfoldige af disse Ord; lader os huske paa, at vi forfølge vore Formaal frit, og at vi skulle lade den, som har den anden Ret ligeoverfor os i Lovgivningen, kunne forfølge sit Formaal ogsaa med Frihed. Banstelligheden ligger ikke i Anvendelsen af det Kgl.